

Arrest

nr. 86 149 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 april 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoekster (bijlage 14), haar ter kennis gebracht op 17 april 2012, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 april 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoeker (bijlage 14), hem ter kennis gebracht op 17 april 2012 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van derde verzoekster (bijlage 14), haar ter kennis gebracht op 17 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden elk op 4 november 2010 een visumaanvraag gezinshereniging in om hun vader/echtgenoot, de heer M. R, van Servische nationaliteit, geboren op 28 november 1965, met onbeperkt verblijf sedert 22 oktober 2009, te vervoegen.

Op 17 mei 2011 werden deze visumaanvragen geweigerd.

Op 16 augustus 2011 deden verzoekers een aankomstverklaring te Leuven.

Op 18 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om toelating tot verblijf als echtgenoot/bloedverwant in neerdalende lijn van de heer M.R.

Op 11 april 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoekster (bijlage 14).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26 §4 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: M.

Voorna(a)ni(n): C.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...)1963

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister. (...)

Verblijvende tel verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd

Artikel 11 §1,2° van de wet van 15.12.1980: de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven.

Op 16.05.2011 werd door de procureur des Konings te Leuven geweigerd het huwelijk tussen betrokkene en de heer M. R. over te schrijven. Op basis daarvan werd op 20.05.2011 de toenmalige visumaanvraag van betrokkene en haar kinderen geweigerd.

De procureur weigerde het huwelijk te erkennen om volgende redenen (uit de brief van 16.05.2011):

"betrokkenen zouden in het huwelijk zijn getreden in 1988

-dhr. M. diende in 2004 een asielaanvraag in in België, samen met een andere vrouw S. F.

-uit het identieke relaas dat beiden in kader van de asielaanvraag doen, blijkt dat dhr. M. reeds 7 jaar gescheiden leeft van zijn vrouw en reeds sedert 5 jaar samenwoont met S. F.. Hij is met haar in 1999 (traditioneel) gehuwd.

-dhr. M. en mevr. S. hebben vervolgens jarenlang een relatie gehad. Op 07.10.2010 beviel mevr. S. van een zoon, en woonden betrokkenen nog steeds samen.

-nog geen maand later, op 04.11.2010, werd door mevr. M. een visum tot gezinshereniging voor haarzelf en twee kinderen ingediend, op basis van haar huwelijk met dhr. M.

-tijdens zijn verhoor kan dhr. M. geen enkele aannemelijke verklaring geven over het feit dat hij zijn echtgenote gedurende 14 jaar niet meer heeft gezien, en geen contact met haar heeft onderhouden, doch plotseling een verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend

-n.a.v. een huisbezoek blijkt dat nog een andere vrouw in de woning van dhr. M. aanwezig is, en hij met haar een relatie heeft.

Uit al deze elementen blijkt dat heden geen enkel bewijs voorligt van een werkelijke relatie tussen dhr. en mevr. M. gezien o.m. het feit dat zij gedurende 14 jaar geen enkel contact onderhielden, en dhr. M. in tussentijd en tot op heden relaties heeft met andere vrouwen.

Mij ambt meent dan ook dat er voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnhuwelijk en geeft dan ook een negatief advies voor het ingediende verzoek tot gezinshereniging."

Betrokkene noch de echtgenoot dienden een beroep in tegen de beslissing om het visum te weigeren. Betrokkene en haar kinderen hebben gewoon gebruik gemaakt van het feit dat ze niet meer visumplichtig waren om naar België te komen en hier een aanvraag in te dienen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Op 11 april 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoeker (bijlage 14).

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26 §4 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...)1996

Geboorteplaats: V.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 11 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks of gezinsleven

Betrokkene diende samen met zijn moeder, mevrouw M. C., de aanvraag gezinshereniging in en dit in functie van zijn vader, de heer M. R.

De aanvraag van mevrouw M. C. wordt geweigerd wegens gebrek aan een werkelijk huwelijksleven. Aangezien betrokkene samen met de moeder naar hier kwam voor de gezinshereniging, wordt aangenomen dat hij haar situatie volgt en wordt de aanvraag eveneens geweigerd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Op 11 april 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van derde verzoekster (bijlage 14).

Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt

"In uitvoering van artikel 26 §4 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: Me.

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 11 §1,2° van de wet van 15.12.1980: de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks of gezinsleven

Betrokkene diende samen met haar moeder, mevrouw M. C., de aanvraag gezinshereniging in en dit in functie van haar vader, de heer M. R..

De aanvraag van mevrouw M. C. wordt geweigerd wegens gebrek aan een werkelijk huwelijksleven. Aangezien betrokkene samen met de moeder naar hier kwam voor de gezinshereniging, wordt aangenomen dat zij haar situatie volgt en wordt de aanvraag eveneens geweigerd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid van vordering op voor wat de tweede verzoeker betreft, die minderjarig is aangezien hij geboren is in 1996. De verwerende partij

benadrukt dat de tweede verzoeker ingevolge zijn minderjarigheid als handelingsonbekwaam dient te worden beschouwd, aangezien hij niet beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om huidige vordering in te stellen zonder wettelijke vertegenwoordiging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) merkt op dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

Niettegenstaande het feit dat de aangevochten akte een beslissing tot weigering van verblijf betreft, die ten aanzien van de tweede verzoeker onmiskenbaar raakt aan de rechten die aan zijn persoon verbonden zijn, kan, gelet op zijn leeftijd, *prima facie* niet worden voorgehouden dat hij voldoet aan de voorwaarden opdat hij autonoom, zonder vertegenwoordiging, een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou kunnen instellen. Tweede verzoeker was immers amper 15 jaar toen hij met zijn moeder en toen nog minderjarige zus aankwam in het Rijk en een aanvraag deed om toelating tot verblijf als bloedverwant in neerdalende lijn van de heer M.R. Huidig verzoek tot nietigverklaring werd ingesteld toen tweede verzoeker 15 jaar en 10 maanden was. Hij dient aldus vertegenwoordigd te worden, door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van tweede verzoeker tegen de tweede besteden beslissing niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel voeren verzoekers aan wat volgt:

“Aangezien er een schending is van de formele zorgvuldigheidplicht door een onjuiste opvatting van de feiten en derhalve een onjuiste materiële motivering waarop de beslissing is genomen;

Aangezien de formele zorgvuldigheid inhoudt dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren;

W. LAMBRECHTS, “Het zorgvuldigheidsbeginsel” in 1. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 31;

Uit de bijgebrachte stukken blijkt wel degelijk dat er geen relatie bestond tussen de heer M. R. en Mevrouw S. F. in die zin dat er sprake zou zijn van een gezinscel;

De heer M. R. is zijn gezin blijven onderhouden en is contact blijven houden met zijn familie in Servië;

Aangezien er een schending is van meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Volgens artikel 62 vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen moet de overheid de bestuurde de redenen geven waarmee de beslissing is genomen; De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke argumenten op afdoende wijze opnemen; Afdoende betekent dat de motivering evenredig moet zijn aan de beslissing;

Zie Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 63.036, 14 juni 2011

Overeenkomstig art. 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan;

Thans dient te worden vastgesteld dat door een onzorgvuldig onderzoek voorligt, waardoor onterecht besloten werd dat er geen werkelijke relatie zou bestaan tussen eerste verzoekster de heer M. R.;

Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de motivering om tot de beslissing te komen genomen is op foutief bekomen informatie, zodoende dat de er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht is hoofde van verwerende partij;

Op basis van deze onjuiste gegevens werd vervolgens een motivering uitgewerkt door verwerende partij die heeft geleid tot de afgifte van de bijlage 14;

Dat het middel voldoende ernstig is;

Aangezien wat de motivering betreft op basis waarvan de bijlage 14 werd uitgereikt aan tweede en derde verzoeker, dient te worden vastgesteld dat men er zondermeer vanuit gaat dat aangezien de kinderen samen met hun moeder, eerste verzoekster, naar België zijn gekomen voor een gezinshereniging, men aanneemt dat zij haar situatie volgen en zodoende de aanvraag eveneens werd geweigerd;

Tweede en derde verzoeker zijn evenwel formeel dat zij hieromtrent nooit gehoord werden;

Zij hebben op geen enkel ogenblik "inspraak" gehad betreffende de genomen beslissing;

Uiteraard hebben zij een eigen mening en dient verwerende partij er niet zondermeer vanuit te gaan dat zij slaafs de situatie van de moeder volgen;

Tweede en derde verzoeker kunnen als kinderen van de heer M. R. eveneens beroep doen op een gezinshereniging bij hun vader, die los van de situatie van de moeder kan worden beoordeeld;

Zelfs als de beslissing tot weigering van het recht van verblijf van eerste verzoekster op terechte gronden zou zijn genomen, dan nog staat dit niet in de weg dat de kinderen, zijnde tweede en derde verzoeker, in België kunnen blijven op grond van de ingediende vraag tot gezinshereniging;

Doordat verwerende partij nooit contact heeft opgenomen met tweede en derde verzoeker teneinde zich van hun visie te vergewissen is welk degelijk sprake van een schending van de formele zorgvuldigheidsplicht, waardoor de motivatie om de beslissing tot weigering van het verblijf te nemen gebaseerd is geworden op motieven die niet onderzocht zijn geworden;

Thans worden immers verklaringen bijgebracht die door tweede en derde verzoeker zijn ondertekend geworden, waarbij zij duidelijk te kennen geven dat zij de situatie van hun moeder niet zondermeer wensen te volgen en volledig achter de procedure tot gezinshereniging staan en zodoende bij hun vader in België wensen te verblijven zelfs indien hun moeder vrijwillig zou terugkeren naar haar thuisland of het land zou worden uitgezet;

Dat het middel voldoende ernstig is;"

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Daargelaten de vraag of artikel 62 van de vreemdelingenwet een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, naar artikel 26, § 4 van het besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er wordt geduid dat verzoekers niet voldoen aan de

voorwaarden zoals bepaald in artikel 11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, aangezien de vreemdeling en de vreemdeling die worden vervoegd niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Voorts wordt op een omstandige wijze uiteengezet waaruit dit gegeven blijkt. Tevens wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers bekritisieren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid behoort van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekers in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”.

Wat betreft de toestand van de te voegen persoon, de heer M. R, blijkt uit het administratief dossier dat de heer M. R. op 26 juli 2004 een asielaanvraag indiende samen met mevrouw S. F. (...), van Kosovaarse nationaliteit. In haar asielaanvraag verklaarde mevrouw S. F. dat zij traditioneel gehuwd was met de heer M. R, die tevens ingeschreven staat als echtgenoot van betrokkene. Betrokkenen zouden sinds 1999 gehuwd zijn. De heer M. R. verklaarde in zijn asielaanvraag gehuwd te zijn sinds 1988 met M. C. H. en verduidelijkte daarbij dat hij sinds 7 jaar gescheiden woont van deze laatste, daar zijn echtgenote niet wou scheiden. Voorts verklaarde de heer M.R. dat hij reeds 5 jaar samenwoonde met S. F. met wie hij tevens traditioneel gehuwd was. Hij verklaarde tevens vier kinderen te hebben uit zijn relatie met M.C.H: M. L., geboren op 1 maart 1991 te Servië, M. L. geboren op 1 januari 1992 te Servië, M.L., geboren op 1 januari te Servië en M. S., geboren op 4 juli 1996 te Servië. Hij vervolgt dat zijn kinderen bij hun moeder wonen.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de heer M. R. en mevrouw S. F. samenwoonden op hetzelfde adres van 26 juli 2004 tot 18 oktober 2010. Op 7 oktober 2010 beviel mevrouw S. F. van een zoon: S. R. (...), toen betrokkenen nog samenwoonden. De heer M. R. en mevrouw S. F. wonen thans slechts op 1 km van elkaar verwijderd. Nog uit het administratief dossier blijkt dat de heer M. R. op 9 april 2012 ten aanzien van de verbalisanten van de politie van Tienen toegaf op dat moment een seksuele relatie te hebben met mevrouw L. M.

De eerste bestreden beslissing verwijst naar het advies van de procureur des Konings te Leuven van 16 mei 2011 naar aanleiding van de vraag tot overschrijving van het huwelijk tussen de heer M. R. en eerste verzoekster en de visumaanvraag verzoekers. De procureur besluit:

“Uit al deze elementen blijkt dat heden geen enkel bewijs voorligt van een werkelijke relatie tussen dhr. en mevr. M. gezien o.m. het feit dat zij gedurende 14 jaar geen enkel contact onderhielden, en dhr. M. in tussentijd en tot op heden relaties heeft met andere vrouwen.

Mij ambt meent dan ook dat er voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnhuwelijk en geeft dan ook een negatief advies voor het ingediende verzoek tot gezinshereniging”

Verzoekers houden voor dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de heer M.R. geen relatie heeft met mevrouw S. F, dat hij contact is blijven houden met zijn familie in Servië en dat hij zijn gezin is blijven onderhouden, zodat onterecht werd besloten dat er geen werkelijk relatie zou bestaan tussen eerste verzoekster en de heer M. R, waardoor verzoekers menen dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

De Raad merkt op dat, waar door de verzoekers een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2007, nr. 154.954). Daarnaast is het de plicht van verzoekers om hun aanvraag om toelating tot verblijf te voorzien van de nodige informatie en de overheid voldoende te informeren. Er dient gesteld te worden dat de overheid slecht rekening kan houden met de gegevens die in het administratief dossier aanwezig waren ten tijde van de te nemen beslissingen. Het kan de verwerende partij met andere woorden niet ten kwade worden geduid als zij geen rekening hield met de stukken die verzoekers eerst bij hun verzoekschrift hebben overgemaakt. Bovendien blijken de stukken die verzoekers voorleggen om aan te tonen dat hun echtgenoot/vader zijn familie steeds onderhouden heeft, betalingen te vermelden van de heer M. R. aan M.F. Het is niet duidelijk wie M.F. is, wel is het zeker dat het geen van verzoekers betreft, zodat dit hoe dan ook geen bewijs kan vormen van hun verklaringen en de motivering van de bestreden beslissingen niet onderuit kan halen.

Ook het argument dat de heer M. R. en mevrouw S. F. niet meer zouden samenwonen, volstaat op zich niet om aan te tonen dat er een huwelijks- of gezinsleven wordt onderhouden door de heer M. R. en verzoekers. Blijft dat de heer M.R. de vader is van het kind van mevrouw S. F, dat in oktober 2010 werd geboren, waarover mevrouw S. F. ten aanzien van verbalisanten heeft verklaard dat het de bedoeling is dat de vader contact houdt met zijn zoon. Feit is ook dat de heer M. R. er een seksuele relatie op na hield met nog een derde vrouw en dat een en ander er toe heeft geleid dat het huwelijk uit 1988 tussen de heer M.R. en eerste verzoekster in België niet werd erkend, wat, samen met de feitelijke scheiding sinds minstens 2004, elementen zijn die er op wijzen dat er geen sprake is van een huwelijks- of gezinsleven tussen de heer M. R. en verzoekers.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet met alle elementen van het dossier heeft rekening gehouden en is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin maken verzoekers een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft het betoog van verzoekers dat voor de tweede en derde verzoekers er zonder meer wordt van uitgegaan dat zij de situatie van hun moeder volgen, dat hen geen inspraak werd verleend en dat zij evenmin werden gehoord, terwijl zij als kinderen van de heer M. R. eveneens kunnen beroep doen op de gezinshereniging met hun vader, merkt de Raad op dat de aanvraag om toelating tot verblijf als echtgenote of als bloedverwant in neerdalende lijn van de heer M.R. is gedaan toen tweede verzoeker en ook derde verzoekster minderjarig waren, zodat het dossier samen met de aanvraag van hun moeder werd behandeld. Uit niets blijkt dat derde verzoekster op het moment dat zij meerderjarig werd een eigen verzoek heeft ingediend. Geheel ten overvloede kan worden aangemerkt dat het argument dat er geen werkelijk gezinsleven wordt onderhouden, evenzeer betrekking heeft op de tweede en derde verzoekers.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht ten aanzien van tweede en derde verzoekers, als de plicht in hoofdte van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vragen verzoekers dat hen een voordeel wordt toegekend, met name de toelating tot

verblijf als echtgenoot/bloedverwant in neerdalende lijn van de heer M.R. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Wat betreft de verklaringen op eed die als stukken bij het verzoekschrift werden bijgebracht, verwijst de Raad naar het hierboven ontwikkelde aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Deze stukken dateren van na de bestreden beslissingen, zodoende dat de verwerende partij hiervan onmogelijk kennis kon hebben op het ogenblik van de beoordeling.

Verzoekers slagen er niet in de schending van de motiveringsplicht aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU